

Sygn. akt I Ca 194/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Włodzimierz Wójcicki (spr.)
Sędziowie:	Andrzej Kordowski Janusz Wyszyński
Protokolant:	Monika Chrzanowska

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2015 r.

na rozprawie

sprawy ze skargi (...) Klubu Sportowego 1926 w Ł.

przeciwko P. S.

o uchylenie wyroku sądu polubownego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży

z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 439/14

I. zmienia zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Łomży i uchyla wyrok Piłkarskiego Sądu Polubownego Polskiego Związku Piłki Nożnej wydany w W. w dniu 7 stycznia 2014 r. w sprawie SP 76/10 i poprzedzający go wyrok Piłkarskiego Sądu Polubownego Polskiego Związku Piłki Nożnej wydany w W. z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie SP 76/10;

II. zasądza od P. S. na rzecz (...) Klubu Sportowego 1926 kwotę 5.211 złotych tytułem kosztów sądowych za obie instancje.

(...)

Sygn. akt I Ca 194/15

UZASADNIENIE

Skargą z 19 lutego 2014 r. (...) Klub Sportowy 1926 wniósł o uchylenie wyroku Piłkarskiego Sądu Polubownego (...) z 07 stycznia 2014 r. sygn. akt SP-76/10 oraz wyroku z (...) z 11 czerwca 2013 r. sygn. akt SP-/10. Piłkarski Sąd Polubowny Polskiego Związku Piłki Nożnej wyrokiem z 11 czerwca 2013 r. sygn. akt SP-76/10, wydanym przez

3-osobowy zespół orzekający zasądził od (...) Klubu Sportowego 1926 na rzecz zawodnika P. S. dochodzoną przez piłkarza kwotę 15.925 zł wraz z ustawowymi setkami i kosztami procesu. Wyrokiem z 07 stycznia 2014 r. wydanym przez 5 osobowy skład arbitrów (...) odrzucił wniosek (...) 1926 o ponowne patrzenie sprawy.

(...) 1926 zaskarżył orzeczenia sądu polubownego. W odpowiedzi na skargę P. S. wnosił w pierwszej kolejności o odrzucenie skargi ze względu na jej wniesienie po upływie 3-miesięcznego terminu przepisane ustawą, a w dalszej kolejności o oddalenie skargi (...) 1926.

Wyrokiem z 28 kwietnia 2015 r. wydanym w sprawie I C 439/14 Sąd Rejonowy w Łomży skargę oddalił i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że 1 marca 2007 r. oraz 1 sierpnia 2008 r. P. S. zawarł z (...) Klubem Sportowym kontrakt o profesjonalne uprawianie piłki nożnej w formie umów cywilnoprawnych. W obu kontraktach w § 6 umów ustalono właściwość sądów polubownych. Piłkarz P. S. przebywał w (...) klubie, trenując i grając dla drużyny, a Klub początkowo płaćący wynagrodzenie, zaprzestał dokonywania wpłat na jego rzecz. Decyzją z 26 lutego 2009 r. rozwiązano kontrakt P. S. z (...) z winy klubu z uwagi na istniejące zaległości finansowe wobec zawodnika. W związku brakiem dobrowolnej realizacji zobowiązań finansowych przez (...) P. S. wystąpił 02 marca 2009 r. z wnioskiem o wszczęcie postępowania przez Wydział Dyscypliny PZPN, a także skierował do (...) trzy kolejne wezwania do zapłaty łącznej kwoty 15.925 zł, a po bezskutecznym upływie określonego terminu wszczął postępowanie przed Piłkarskim Sądem Polubownym.

Sąd Rejonowy ustalił nadto, że 15 czerwca 2010 r. zostało założone Stowarzyszenie (...) 1926. W tym samym dniu powołano Komitet Założycielski Stowarzyszenia, Zarząd Stowarzyszenia, Komisję Rewizyjną. Stowarzyszenie zostało 29 lipca 2010 r. wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego. (...) Klub Sportowy 1926 wstąpił w miejsce (...) do rozgrywek o mistrzostwo III ligi podlasko- (...) w sezonie 2010/2011. W dniu 22 lipca 2010 r. (...) Klub Sportowy złożył wniosek o ogłoszenie upadłości. Postanowieniem Sądu Rejonowego Wydziału Gospodarczego w B. z 05 czerwca 2012 r. rozwiązano (...) Klub Sportowy w Ł., zarządzono jego likwidację i wyznaczono likwidatora. Wobec nieuregulowania należności przez (...), P. S. 12 sierpnia 2010 r. złożył do Piłkarskiego Sądu Polubownego pozew o zapłatę kwoty 15.925 zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot, wynikającą z kontraktów piłkarskich. Uchwałą nr 2/2010 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Członków (...)u z 22 lipca 2010 r. postanowiono, że stowarzyszenie o nazwie (...) 1926 będzie kontynuować tradycje piłkarskie (...). W § 4 ustalono zaś, że (...) 1926 nie przejmuje żadnych praw majątkowych ani zobowiązań finansowych (...), a jedynie sportowe tradycje oraz prawa niemajątkowe klubu związane z udziałem w rywalizacji sportowej.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika nadto, że wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 r. Piłkarski Sąd Polubowny oddalił powództwo wobec (...), zaś zasądził od pozwanego (...) na rzecz powoda, zawodnika P. S. kwotę 15.925 zł wraz z należnymi odsetkami i kosztami postępowania. Ponowny wniosek z 02 lipca 2013 r. został odrzucony przez Piłkarski Sąd Polubowny (...) w składzie 5-osobowym, wyrokiem z 07 stycznia 2014 r., ze względu na niezuzpełnienie braków formalnych wniosku.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że skarga jest niezasadna, bowiem żaden z zarzutów wskazanych przez skarżącego nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd wskazał, że co prawda nowopowstały klub (...) był nowym podmiotem prawnym, jednakże należało uwzględnić okoliczności towarzyszące następstwu prawnemu. Nowopowstały klub (...) w podjętej uchwale z 22.07.2010 r. postanowił kontynuować działalność sportową, szkoleniową (...), przejąc pamiątki historyczne i tradycje (...), czego jednakże warunkiem było również przejęcie przez nowy klub dotychczasowych obowiązków wobec klubów piłkarskich (...). Należało mieć też na względzie przejęcie przez nowopowstały klub tradycji sportowych. Mimo, że kluby (...) 1926 były odmiennymi podmiotami prawnymi, to pozostawały ze sobą w ścisłym związku. Zarówno w zlikwidowanym klubie jak i nowopowstałym odstawą działania klubu było rozgrywanie meczy piłkarskich z udziałem zawodników klubowych. Dlatego każdy klub sportowy zatrudniający piłkarzy winien liczyć z obowiązkiem finansowego rozliczania z piłkarzami, z którymi podpisał kontrakty. Nadto zdaniem Sądu Rejonowego wyrok Sądu polubownego zasądzący od (...) na rzecz P. S. kwotę 15.925 zł z tytułu niezrealizowanych kontraktów umownych nie narusza klauzuli porządku publicznego,

o której mowa w art. 1206 § 2 pkt 2 kpc. Uchylenie się przez (...) 1926 od zapłaty należności na rzecz P. S. zdaniem Sądu stanowiłoby nadużycie prawa podmiotowego i byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, zgodnie z art. 5 kc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc, obciążając nimi stronę przegrywającą sprawę.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł (...) Klub Sportowy 1926, zarzucając naruszenie:

1. przepisów prawa procesowego, tj:

- art. 1206 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, które prowadziło do nieprawidłowego zastosowania przez Sąd art. 1180 § 1 kpc i uznanie, że zarzut niewłaściwości sądu polubownego jest sprekludowany, w sytuacji gdy zarzut ten należy traktować jako element zarzutu braku zapisu na sąd polubowny, który podnoszony był przez skarżącego na każdym etapie stępowania, gdyż jest on konsekwencją twierdzeń skarżącego o braku jego legitymacji procesowej biernej,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 1206 § 1 pkt 1 k.p.c. przez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i dokonanie niewszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, które miały wpływu na treść wydanego w sprawie wyroku, doprowadziły bowiem do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych podstawę wyrokowania, polegających na nieprawidłowym przyjęciu, że:

a) (...) 1926 wstąpił w miejsce (...) do rozgrywek o mistrzostwo III ligi podlasko - (...) w sezonie 2010/2011,

b) (...) 1926 jest sukcesorem obowiązków majątkowych (...), co było skutkiem nieprawidłowej wykładni (art. 65 k.c.) zapisów uchwały Nr 2/2010 Nadzwyczajnego W. Zgromadzenia Członków (...) w Ł. z 22 lipca 2010 r. w sprawie utworzenia nowego stowarzyszenia i przekazanie mu sukcesji sportowych tradycji piłkarskich (...);

- art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. poprzez naruszenie klauzuli porządku publicznego i sprzeczność wyroku z podstawowymi zasadami porządku prawnego, polegające na akceptowaniu przez Sąd faktu uwzględnienia powództwa, w sytuacji ewidentnego braku legitymacji procesowej biernej, jedynie w oparciu o zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.), nie zaś o przepisy prawa materialnego, co stanowi obejście prawa;

- art. 217 w zw. z art. 227 k.p.c. przez nieprzesłuchanie w charakterze świadka D. D. podpisującego jednoosobowo w imieniu (...) kontrakt z zawodnikiem P. S. (niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy);

2. przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 65 k.c. w zw. z § 20 uchwały o członkostwie polegające na jego nieprawidłowej wykładni oraz nieuwzględnienie w zakresie zasad regulujących cesję klubów w ramach (...) oraz obowiązków, jakie należy w tym celu spełnić,

- art. 519-525 k.c. regulujących zasady zmiany dłużnika przez ich niezastosowanie i niewzięcie pod uwagę przy ustalaniu zasad rzekomej sukcesji (...) 1926 w stosunku (...),

- §10 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego urzędu (Dz.U.2013.490) - poprzez przyznanie radcy prawnemu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.417 zł zamiast kwoty 1.217 zł.

Wskazując na powyższe wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Łomży i uchylenie prawomocnego wyroku Piłkarskiego Sądu Polubownego (...) w W. z 7 stycznia 2014 r. sygn. akt SP-76/10 i poprzedzającego go wyroku (...) z 11 czerwca 2013 r. sygn. akt SP-76/10,

- zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz skarżącego zwrotu poniesionych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych za obydwie instancje.

W odpowiedzi na apelację P. S. wniósł o:

1. oddalenie apelacji;

2. zasądzenie od (...) Klubu Sportowego 1926 na rzecz P. S. kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zostały one poczynione z naruszeniem dyspozycji art. 233 § 1 kpc, gdyż analiza materiału dowodowego była przeprowadzona w sposób zbyt dowolny i wybiórczy.

Przed wszystkim ustalenia faktyczne w zakresie sytuacji prawnej (...) w relacji do (...) poczynione zostały przez Sąd I instancji na podstawie wybiórczej analizy materiału dowodowego, w szczególności z pominięciem zapisów znajdującej się w aktach sprawy Uchwały nr 2/2010 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Członków (...) z 22 lipca 2010 r.

W dniu 5 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Białymstoku rozwiązał (...) Klub Sportowy w Ł. i zarządził jego likwidację. W dniu 15 czerwca 2010 r. zostało założone Stowarzyszenie (...) 1926. W dniu 22 lipca 2010 r. (...) Klub Sportowy złożył wniosek o ogłoszenie upadłości. Kluby (...) i (...) 1926 były odmiennymi podmiotami prawnymi. Przekształcenia klubowe – jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy – doprowadziły do powstania odrębnych podmiotów. Tym niemniej ze wskazanych ustaleń Sąd Rejonowy wyciągnął błędne wnioski.

Przed wszystkim należy mieć na uwadze, że 22 lipca 2010 r. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Członków ŁKSu podjęło Uchwałę nr 2/2010 w sprawie utworzenia nowego stowarzyszenia i przekazania mu sukcesji sportowych tradycji piłkarskich (...). Postanowiono, że stowarzyszenie (...) 1926 będzie kontynuować tradycje piłkarskie (...), a w przypadku likwidacji, rozwiązania lub zaprzestania działalności sportowej przez (...) i utworzenia w jego miejsce nowego stowarzyszenia sportowego o nazwie (...) 1926, nowopowstałe stowarzyszenie będzie sukcesorem sportowych tradycji piłkarskich (...) w zakresie udziału klubu w rozgrywkach piłkarskich, szkolenia młodzieży na terenie miasta Ł. i okolic. W § 3 uchwały postanowiono, że (...) 1926 będzie miał prawo kontynuowania działalności sportowej, szkoleniowej (...) i przejęcia historycznych pamiątek i tradycji (...) pod warunkiem przejęcia również jego dotychczasowych obowiązków wobec klubów piłkarskich (...). Na gruncie niniejszej sprawy najistotniejsza jest jednak treść § 4 uchwały, gdzie wskazano, że (...) 1926 nie przejmuje żadnych praw majątkowych, ani zobowiązań finansowych (...), a jedynie sportowe tradycje oraz prawa niemajątkowe klubu związane z udziałem w rywalizacji sportowej – w przypadku likwidacji, rozwiązania tego klubu lub zaprzestania przez niego działalności sportowej. W tym kontekście zaznaczyć należy, że obowiązek finansowego rozliczenia z zawodnikiem jest niewątpliwie zobowiązaniem finansowym. Jednocześnie bezspornym w sprawie było, że powstało ono w czasie istnienia (...). Wobec tego, w kontekście przywołanego wyżej § 4 uchwały zobowiązanie to nie przeszło na (...) 1926.

W błędzie pozostawał Sąd I instancji przyjmując, że zobowiązanie finansowe (...) 1926 wynika z przejęcia przez ten klub tradycji sportowych swego poprzednika (...). Te stanowią bowiem wartości oparte na wieloletniej pracy z daną dyscypliną sportową i sukcesami sportowymi w tej dyscyplinie. Absolutnie nie można pojęcia tego stosować do zobowiązań finansowych, jednakowoż praw majątkowych.

Wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego nie można też uzasadniać zapadłego w I instancji wyroku tezą o potrzebie ochrony praw podmiotowych i zgodności z zasadami współżycia społecznego. Przepis art. 5 kc określa granice w jakich osoba uprawniona może czynić użytek z przysługującego jej prawa podmiotowego. Może on znaleźć

zastosowanie, gdy ocena konkretnego stanu faktycznego, przy uwzględnieniu określonej normy prawnej prowadzi do wniosku, że korzystanie przez uprawnionego z jego prawa jest sprzeczne z wymienionymi w nim zasadami (wyrok Sądu Najwyższego z 28.04.2000 r., II CKN 258/00, LEX nr 52556). Niewątpliwie okoliczność, że zawodnik klubu sportowego nie otrzymał należnego mu wynagrodzenia, nie może być obojętna. Jednakże należy mieć na uwadze na gruncie niniejszej sprawy, że pozwany w niniejszej sprawie ma możliwość dochodzenia swoich roszczeń z wykorzystaniem innych instytucji prawnych. Umknęło też uwadze Sąd Rejonowego, że art. 5 k.c. jest normą szczególną i wyjątkową, toteż jego zastosowanie w konkretnej sprawie ograniczane być powinno do przypadków szczególnie drastycznych zachowań osób uprawnionych (wyrok Sądu Najwyższego z 08.08.1997 r., II CKN 243/97, LEX nr 1228335), których w niniejszej sprawie nie sposób odnotować.

Pozostałe zarzuty apelacji nie miały wpływu na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w punkcie I.

O kosztach obu instancji orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2014 r. poz. 637). W I-instancji skarżący poniósł koszty w wysokości 3.214 zł (opłata od pozwu 797 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 2400 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł), zaś w II instancji w wysokości 1.997 zł (opłata od apelacji 797 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1.200 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł), co łącznie daje kwotę 5.211 zł.